

SAYI:6

NİSAN 2022

PARŞÖMEN

EDİRNE SÜLEYMAN DEMİREL FEN LİSESİ
KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT BÜLTENİ

YAZARLARIMIZ

ALİ ÇELİK
ARDA EFE FENERBAĞÇE
ESMA TEKDEMİR
HANDE KÖKSAL
OĞUZHAN ÇANGAN
SILA AKSOY
RABİA HOCAOĞLU

KOORDİNATÖR
ESMA TEKDEMİR

TASARIMCILAR
CAN EMRE KIZILÖREN
NECATİ SEZER MUTLU

DANIŞMAN
ALİ ÇELİK

ALİ ÇELİK

KARANLIKTAKİ FİL

Mevlana'nın "Mesnevi"sinde ibret vesikası olan birçok hikâye bulunmaktadır. Ancak yıllardır kısa fakat anlamlı bir o kadar yoğun "Karanlıktaki Fil" hikâyesi dikkatimi çekmiştir. Burada önce hikâyeyi aşağıya alıntılıyıp sonra onu psikolojide geçen "Şema" kavramı yönünden tahlil etmeye çalışacağım.

Halkı hiç fil görmeyen bir şehir vardı. Günün birinde Hindistan'dan bir fil getirdiler, karanlık bir yere koydular. Halkı seyre davet ettiler. Halk, karanlıkta fili göremiyordu. Çaresiz kaldılar, elleriyle dokunup yokladılar. Birinin eli filin hortumuna dokundu. Dedi ki: fil büyük bir hortumdur. Bir diğeri eliyle filin kulağını tuttu. O da: fil büyük bir yelpazedir, dedi. Bir başkası filin bacağına dokundu. Fil sütun gibi bir şeydir, dedi. Bir başkasının eli filin sırtına denk geldi. Fil yatak benzeri bir nesnedir, dedi. Onlar filin adını işittiklerinde filin tasavvurlarındaki şey olduğunu düşünüyorlardı. Anlayış ve tasavvurlarındaki fil farklıydı, bundan dolayı sözleri de farklı oluyordu. Eğer orada bir ışık olsaydı, onların sözlerindeki ihtilaf ortadan kalkardı. Dokunma ve benzeri hissi idrakler eksik ve kavrayıştan uzaktır. Her şeyi his ve akılla tanımak mümkün değildir.

Ben burada hikâyeyi son cümlesindeki temadan bağımsız olarak yani her şeyin akılla kavranılamayacağı -Bergsonvari bir sezgicilik- yönüyle incelemeyeceğim. Hikâye buna olanak tanısa bile. Bu, ayrı bir bahsin konusu. Çünkü metin çok katmanlıdır. Yukarıda belirttiğim üzere konuyu psikolojideki "şema" kavramı üzerinden ele alacağım.

Hikâyeyi insan psikolojisi açısından ele alduğumuzda karşımıza psikolojideki "şema" kavramı çıkar. Öyleyse şema nedir? Piaget'e göre şema, bireylerin öğrenme sürecinin çocukluktan itibaren genellemeler, soyutlamalar ve kurallar oluşturarak bir takım zihinsel çerçeveler yoluyla ilerlediğinden hareketle öğrenmede şema kavramını ortaya çıkar. Buna göre çocuk dış dünyayı algılamakta kendine özgü bir anlamlandırma ve şekillendirme biçimi oluşturur. Buna şema denir. Şema yeni gelen bilginin yerleştirileceği bir çerçevedir, örgütlenmiş davranış ve düşünce kalıplarıdır ve en temel zihinsel yapıdır.

...
Dedi ki: fil büyük bir hortumdur. Bir diğeri eliyle filin kulağını tuttu. O da: fil büyük bir yelpazedir, dedi. Bir başkası filin bacağına dokundu. Fil sütun gibi bir şeydir, dedi.

...
Şimdi buradan hareketle hikayedeki hiç fil görmemiş bir halkın bireysel olarak fili kimi hortum, kimi yelpaze kimi de sütun olarak algılaması, daha önce gerek aile içerisinde gerekse yaşadığı toplumdaki edindiği deneyimlerle kendisine bir şema oluşturduğunu göstermektedir. Aslında fil parça olarak bunlara benzemekle birlikte file bütüncül açıdan bakıldığında fil bunlardan hiçbirisi değildir. Bu şemalar için önemlidir? Çünkü insan çoğu kez bu şemalarla karşındakiyle iletişime geçer. Şemalar olumlu ya da olumsuz olabilir. Daha önce kendisi bir köpek tarafından ısırılan bir kişi belleğinde köpeği olumsuz bir şemanın içine yerleştirirken yine daha önce kendisine bir iyiliği dokunan bir kimseyi ise kişi olumlu bir şema içine yerleştirecektir. İşte hayatımızda oluşturduğumuz bu şemalar sabit kaldıklarında insan için sıkıntı oluşturmaktadır. Kendimize yeni şemalar yeni bakış açıları oluşturmadıkça aynı kısır döngü içerisinde dolanıp dururuz. Bir ışık olsaydı böyle olmazdı derken Mevlana bizim ne kadar farklı düşüncelerle beslenirsek o kadar aydınlığa çıkacağımızın işaret fişeğini çakmaktadır. Özellikle günümüzde sosyal medya ile insanlar kendilerine uçsuz bucaksız bir dünya yarattıklarını sanırken kendilerini dar kalıpla içerisine hapsedtiklerinin farkında bile değildirler. Bunun sonucunda tanımadığı bir inaniş, ideolojiye veya görüşe sağır, dilsiz veya kör kalabilmekte hatta bunlarla da kalmayıp çeşitli olumsuz sıfatlarla karşındaki(ni)leri yaftalayabilmektedir.

Son tahlilde; insanın tek tip okuma ve düşünme biçimleriyle dünya içerisinde kendi karanlık odalarını oluşturacakları yerde, paralel okuma ve düşünme biçimleriyle zihinlerini aydınlatıp farklılıklarımıza tahammül, saygı ve hoşgörü içinde daha yaşanabilir dünya oluşturmak mümkün.

Böyle bir dünya neden olmasın?

ESMA TEKDEMİR

DIRİLİŞ ŞAİRİ SEZAI KARAKOÇ

(...)

Açma pencereni perdeleri çek
Mona Rosa seni görmemeliyim
Bir bakışın ölmem için yetecek
Anla Mona Rosa ben öteliyim
Açma pencereni perdeleri çek

(...)

Ahmet Sezai Karakoç 22 Ocak 1933 tarihinde Diyarbakır'da doğmuştur. İlkokul, ortaokul ve lise yıllarında okulun en dikkat çekici öğrencisi oldu. İlkokul öğrenciliği yıllarında Battal Gazi kitaplarını, Ahmediye ve Muhammediyeleri okuyarak, dinleyerek büyüdü. Ortaokuldayken Namık Kemal, Ziya Paşa, Tefvik Fikret, Ziya Gökalp, okuduğu, bildiği yazarlar arasındadır. Lisede okuma listesine Batı klâsiklerini de ekledi. Üniversite öğrenimine başladığında Doğu ve Batı klâsiklerinin çoğunu okumuştur. Üniversite öğrenimi sırasında, daha birinci sınıftayken asistanlık teklifi aldıysa da bu teklifin üzerinde durmadı. Liseyi bitirince felsefe öğrenimi görmek istemişti, sonra ilâhiyat okumak istedi. Ancak bu iki okulda öğrenim görmesi mümkün olmadı. Sezai Karakoç Siyasal Bilgiler Fakültesi sınavlarına girdi, sonuçları beklemek için İstanbul'a, Necip Fazıl'la tanışmaya gitti. Büyük Doğu'yla ise ortaokul yıllarında tanışmıştı. Ortaokul ve lise yıllarında tutkulu bir Büyük Doğu okuyucusu oldu. 1950'li yıllarda bizzat tanıştığı Necip Fazıl'dan bir daha ömrü boyunca ayrılmadı. 1950'li yıllarda bir yandan Büyük Doğu'nun sanat edebiyat sayfalarını yönetti, bir yandan da Büyük Doğu'nun her işine koştu. Necip Fazıl'la, senetlerine kefil olacak kadar yakınlık kurdu. Görevi gereği yurdun birçok yerini görme imkânı buldu. Edebiyat çalışmalarına daha çok vakit ayırabilmek için 21 Haziran 1965 tarihinde resmî görevinden istifa etti. İlk yazıları 1950'li yıllarda Büyük Doğu'da yayımlanan Sezai Karakoç, 16 Aralık 1963'ten itibaren değişik aralıklarla Yeni İstanbul gazetesinde, "Karakoç" imzasıyla, "Farklar" başlığı altında günlük yazmaya başladı. Sezai Karakoç, birçok görevde bulunmuştur.

Edebi şahsiyetine baktığımızda çok başarılı bir şair olduğunu görüyoruz. Çok sayıda güzel eseri vardır ama en önemlisi şüphesiz Mona Roza'dır.

Mona Roza isimli şiirinin çok güzel bir hikâyesi vardır. Sezai Karakoç, üniversite yıllarında bir okul arkadaşına sevdalanır. Bu kişi Muazzez Akkaya'dır. Şair bir gün aşkını Muazzez Akkaya'ya iletir ancak olumsuz cevap alır. Okulların tatil olmasıyla birlikte Muazzez Hanım Geyve'de yazlıkta kalmaya başlar. Sezai Karakoç ise tam karşındaki yazlıkta bahçıvan olarak çalışmaya başlar. Her gün karşılıksız sevdiği kadını seyreden Karakoç, ona şiirler yazar. Muazzez Akkaya'nın isminin baş harfleriyle yazılmış olan yani akrostiş şiir "Mona Roza" şiiri ortaya çıkar. Okul bittiğinde mezuniyet töreni gerçekleştirilir. Şair, mezuniyet töreninde Muazzez Akkaya'nın karşısında Mona Roza şiirini okur. Şiir bittikten sonra bir alkış tufanı kopar ve herkes şiirin bir kez daha okunmasını ister. Sezai Karakoç 3 kez şiiri art arda okur. Sahneden ineceği sırada Muazzez Hanım koşarak gelir ve teklifinin hala geçerli olup olmadığını sorar. Ancak şair "Senin Aşkın artık benimkine yetişemez" diyerek hayır cevabını verir. Muazzez Hanım orada bayılır. Sezai Karakoç ise hala evlenmemiştir. Bu denli etkileyici hikâyenin kahramanı olan şiirimizi 16 Kasım 2021 gibi yakın bir tarihte kaybettik. Şiirlerini imrenerek okuduğumuz usta şairi rahmetle ve sevgiyle anıyoruz...

OĞUZHAN ÇANGAN

SEVECEKSEM...

Bir gece dilim tutulmalı ay gökтейken,
Girdabına düşmeliyim yalnızlığın
İhanetin adını bilmemeliyim
Ya da uğramamalı yalanlar beynime.
Zindandan mektuplar yazmalıyım
Penceremde bir karanfil solmalı,
İçimde tebessümler..
Bir yakın iklim olmalısın bana.
Ah ederken,
Gün görmemiş bir yıldız kaymalı.
Seveceksem böyle sevmeliyim
Yaşayacaksam böyle..
Başucumda kara bir kitap bulunmalı
Her sayfaya adımı yazmalıyım.
Hayallerim gökte yıldızlaşırken,
Esef etmeliyim şansısma, tutunamayışıma
Aklıma geldiğin anlardaki kahroluşuma
Seveceksem böyle sevmeliyim,
Kahrolacaksam böyle..
Bir başkası dediğinde dik olmalıyım
Ya da yabancı birisi, senin için
İçimin kan revanını görmemelisin.
Fırtınalar koparken içimde,
Dudaklarım süt liman olmalı
Bilmemelisin yüreğimin ezikliğini
Sevgimi darağacına asarken,
Ellerim titrememeli
Seveceksem böyle sevmeliyim,
Kaybedeceksem böyle..

SILA AKSOY

İNSAN ÖZGÜR MÜDÜR?

Özgürlük çoğumuza göre başkalarını rahatsız etmediğimiz müddetçe istediğimizi yapabileme, söyleyebileme ve istediğimiz gibi davranabileme eylemidir. Ama özgürlüğün temeli kişisel alanımıza karışılmadan yaşayabilmektir. Kişisel bir haktır özgürlük. Uğruna belki de savaşların yapıldığı, insanların canını feda ettiği kavramdır. Özgür insan kendi kararını verir, izne ihtiyacı yoktur. Tabii özgürlük beraberinde pek çok sorumluluk getirir. Aldığınız her kararın sonucunu düşünmeli ve ona göre hareket etmelisiniz.

İnsan düşüncelerinde özgür müdür? İnsan istediğini düşünmekte özgürdür, aklından geçen düşünceler ona aittir. Ama insanlar bu özgür düşüncelerini özgürce ifade edemez. Bulunduğu ortama ayak uydurmak için bazı düşüncelerini ifade etmemeli, bazen de bazı düşüncelerini değiştirerek söylemelidir. Bu ne kadar doğru tartışılabilir ama insan buna mecbur bırakılmıştır. Toplumdan farklı düşünen insanlar her zaman dışlanmış, hatta düşünceleri sebebiyle çok ağır cezalara çarptırılmışlardır. Toplum farklı düşünenleri neden sevmez? Sebebi çok açıktır. Toplumdaki kişilerin çıkarlarına engel olacak fikir ve hareketler istenmez. Bu yüzden toplum farklı düşünceleri yok etmeye çalışır. Tarihte düşüncelerini ifade etmek adına çok zorluklardan geçmiş ve buna rağmen başarılı olmuş isimler vardır. Örneğin Sokrates onlardan biridir. İşte o kişiler tarihin seyrini değiştirir, o kişiler tarih yazar.

İnsan eylemlerinde özgür müdür? Daha düşüncelerini bile özgürce ifade edemeyen insanın eylemlerinde özgür olması çok zordur. Düşüncelerde olduğu gibi eylemlerde de özgürlük kısıtlıdır. Başkasının çıkarlarını olumsuz etkilediği anda özgürlüğünüz elinizden alınmaya çalışılır. İnsan özgürlüğü için mücadele etmelidir ama bilmelidir ki bu mücadele onu zor bir hayata sürükler.

HANDE KÖKSAL

KİTAP HIRSIZI- ELEŞTİRİ

"Sadece bir insansın." "Kalbim çok yorgun." "Her şeye sahip olamazsın."

"Kitap Hırsızı, bize İkinci Dünya Savaşı'na yakından bakmamıza olanak sağlayan sarsıcı bir anlatıma sahip sürükleyici bir kitap. Küçük bir kıızı odağına alarak, onunla birlikte olaylara şahit olurken, Hitler Almanyası hakkında da birçok bilgi ediniyoruz aynı zamanda. Savaşın insanlar üzerinde bıraktığı maddi, manevi ve sosyolojik yıkımların ne denli büyük boyutlara ulaştığını tüm gerçekliğiyle okuyoruz." (İlayda, 8 Şubat)

İkinci Dünya Savaşı'nın insanların hayatlarını nasıl etkilediğini, nasıl değiştirdiğini ve hatta nasıl bitirdiğini anlatır. Küçük bir kızın etrafında dönen olaylar anlatılır. Anlatıcı ise bir savaşı en detaylı şekilde görmüş, en iyi şekilde anlatabilecek Azrail'dir.

Kitabın üslubunu beğendim. Roman anlatılırken zaman ve mekan olarak 2. Dünya Savaşı'nın kullanılmış olması anlatıma gerçekçi bir hal aldırıyor. Kitabın yazımında beğendiğim bir özellik ise karakterlerin anlatımı. Bana göre karakterlerin duyguları ve düşünceleri çok güzel anlatılmış. Kitabı okurken karakterlerin ne tür bir ruh hali içinde oldukları ve ne hissettikleri kitabın üslubuyla kolayca anlaşılabilir.

Roman, İkinci Dünya Savaşı'nı konu aldığından bu kitaba benzer başka eserler bulmak oldukça kolay. Özellikle "Çizgili Pijamalı Çocuk" bu romana benziyor. Çizgili Pijamalı Çocuk, İkinci Dünya Savaşında geçiyor ve mekanı Yahudilerin bulunduğu toplama kampları. Bu kitap daha çok Yahudilere yapılan soykırımdan bahsediyor ve benzer yönleri ikisinin de küçük çocukları ana karakter olarak seçmesi. İki kitap da savaşın küçük çocukların üzerindeki etkisinden bahsediyor.

Kitap Hırsızı uzun bir hikaye ve içerisinde bir sürü farklı olaylar barındırıyor. Kitaptan pek çok ana fikir çıkarmak mümkün. Ama inanıyorum ki bu ana fikirlerin bir ortak noktası bulunmakta. Bu ortak nokta ise savaşın herkese zarar vermesidir.

Kitapta beni en çok etkileyen karakter kitabın anlatıcısı olan Azrail idi. Azrail gerçek hayatta ölüm meleği olarak geçer ve bir melek olduğundan ne fiziksel ne de kişisel özellikleri vardır. Bu karakteri hikayeyi okurken görmeyi beklemiyordum. Beni etkileyen kısım ise Azrail'in bile işinin insanların hayatlarını almak olmasına rağmen savaştaki ölümlerden etkilenmesiydi. Ona bile bir süreden sonra öldürmek zor gelmişti. Bu da savaşın ne kadar acımasız olduğunu göstermek için akıllıca bir hareket.

Kitapta beni etkileyen bir olay ise Liesel'in ilk kitap hırsızlığını yaptığı bölümdü. Liesel'in ölen kardeşinin cenazesinde ilk kitap hırsızlığını yaptığı bu bölümde zaman ve mekan çok güzel kullanılmış ve bence bu olayı etkili kılan da bu öğeler. Kitaba ismini veren olayı ilk kez okumak da romani anlamaya yönelik önemli ve etkili bir unsur.

RABİA HOCAOĞLU

DAİMİ DOST

Yeni bir sabaha daha uyanmıştı. Perdeler arasından sızan güneş, araba seslerine rağmen duyduğu kuş sesleri, yine uykusunu tam alamamış halini... Her şey aynıydı, aynı zamanda her şey farklıydı. Kendisi fark etmese de hayatında her şey değişmişti. Yeni yaşına girmiş, ailesinden çok uzakta bir yerde yaşamaya başlamıştı. Şimdi kendini gerçekten rahatlamış hissediyordu.

Yatağından huzurla kalktı, kapalı perdelerini açtı ve manzaraya baktı. Önünde tüm maviliğiyle gökyüzü vardı. Beyaz bulutlar, uslu çocuklar gibi kıvılcımdan olduğu yerde duruyordu. Sabah olmasına rağmen sokaklar mahşer yerine dönmüştü. İnsanlar ya kornalarına basarak ilerlemeyi bekliyor ya da hızlıca yürüyerek hayata yetişmeye çalışıyorlardı. "Bu acele niye, niye insanlar bu güzel sabahın tadını çıkarmıyorlar(!)" diye geçirdi içinden. Ve dostuna dönerek "Haksız mıyım?" dedi yüksek sesle. Dostu ona gülümseyerek karşılık verdi.

Sabah kahvaltısının gelip gelmediğini kontrol etti. Birden erken uyandığını ve yaklaşık bir saati olduğunu anımsadı. Fırsat bu fırsattır diyerek dışarı çıktı. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. İçi garip bir mutluluk ve huzurla dolmuştu. Kendini hiç bu kadar hafiflemiş hissetmemişti. Bir an kendini büyük bir boşlukta hissetti. Bu durumu biraz farklı buldu ama aldırmadı. Koşuşturan insanlar, aralıksız çalan korna sesleri, hiçbir şey umurunda değildi şimdi. Anlamlandıramadığı mutluluğunu ve bitiremediğini gülümsemesini alıp odasına döndü. Sabah kahvaltısını getiren görevli, "Neredeydin Güneş Çiçeği'm, seni burada göremeyince bir an endişelendim" diyerek ona biraz sitem etti. Bu kadının kim olduğunu ve neden burada olduğunu anımsamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Teşekkür etmekle yetindi ve sabah kahvaltısına gömüldü. İlk kaşığı, her zamanki gibi dostuna uzattı. Onun elinde de kaşık dolusu gevrek vardı ve o da ilk kaşığını dostuna uzatmıştı. Bu durum onu mutlu etmiş, dostu da mutlu olmuştu. Gülümseyerek ilk lokmasını aldı. Gevreğin tadı güzel gelmiş olacak ki çoktan dostunu unutmmuş, kendini yemeğe vermişti.

Kahvaltısını bitirdikten sonra dostuyla beraber kapıya indi. Orada bulunan başka bir görevli, ona acırmışçasına bakarak, bugün dışarıya çıkabileceğini söyledi. Kahvaltısını götürün görevliye de "Dikkat et ona." diye sıkı bir tembihte bulundu. Kız onun bu tavrını ve sahiplenişini anlamsız bulsa da çok takmadı. "Bak bugün seni nereye götüreceğim, eminim çok sevineceksin Hayal." dedi dostuna neşeli bir sesle. Hayal yine sessizce gülümseyerek karşılık verdi ona. Bu sessizlik kıza kendini kötü hissettirse de bir şey demedi. Çünkü Hayal'in onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu, o da Hayal'i çok seviyordu.

Yeni şehirdeki ilk gün çok güzel geçmişti. Hayal ile şehri altını üstüne getirmişti. Birlikte parklarda koşmuşlar, dondurma yemişler, deniz kıyısından martıları seyretmişlerdi. Küçük kız "Bu çok güzel bir gün, en güzel günüm hatta!" diye yerinde zıplıyordu, dostuyla birlikte ufak ve neşeli çığlıklar atıyordu. Görevli kadının "Tamam, bugünkü yeter Güneş Çiçeği. Artık dönmemiz gerekiyor." diyerek araya girdi. Bu karışmadan hoşlanmadı, hatta biraz sinir oldu. Dostuna baktı, o da sinir olmuştu. Yüzünden belliydi: mavi gözleri dumanlanmış, keman kaşları hafif çatılmış, gülümsemesi biraz gitmişti." Kadına karşı çıkmayı düşündü, dostundan onay bakışı almak için ona döndü. Ama Hayal hâlâ aynı bakıyordu, belki kararsızdır diye düşündü, o da vazgeçti karşı çıkmaktan. Biraz ilerlemiş kadının arkasından koştu ve onunla birlikte yürümeye başladılar "evine" doğru.

Gece tüm sessizliğiyle çökmüştü şehre. Küçük kız büyüleyen aya ve parlayan yıldızlara baktı. Gökyüzü çok güzel görünüyordu penceresinden. Dostuna doğru baktı. İkiisi de birbirine aynı anda "İyi geceler, tatlı rüyalar!" dedi. Kız bir an düşündü. "O gerçekten benim en iyi dostum. Bana çok benziyor zaten. Baksana konuşma ve susma zamanlarımız bile aynı. Bu durum bazen sıkıcı ya da kötü olsa da ben böyle de iyiyim, hem de çok iyiyim. Umarım siz de iyisinizdir. Sizi ne zaman ziyarete gelirim bilmiyorum ama sizi çok özledim. Neyse, benim yatmam gerekiyor. Biliyorsunuz, bugün çok yorulmuşum." Küçük kız niye bunları söylediğini, bunları nasıl olur da söylediğini anlamadı. İçini bir an derin bir hüznü kapladı, zihninde karmakarışık ve belirsiz görüntüler belirdi. Yatağına doğru yöneldiğinde Hayal'in de ona baktığını gördü. O da üzülmuş görünüyordu. Onu görünce daha fazla üzülmesin diye gülümsemeye çalıştı, onun da gülümsediğini görünce gülümsemesi daha çok arttı. Az önceki belirsiz kötü halinden eser kalmamıştı şimdi. Sabahki huzuruna ve mutluluğuna kavuşmuş şekilde yatağına gitti ve uyudu.

Güneş bütün parlaklığıyla doğmuştu o gün. Perdelerden sızan güneş daha yakıcıydı, çıkan kuş sesleri daha neşeli geliyordu kulağa. Küçük kız uyandıığında yine ilk ezeli dostuna baktı. Dostu Hayal de ona bakıyordu. Gözlerindeki maviliği ve yüzündeki keskinliği şimdi daha net görüyordu. Bir süre sadece Hayal'e baktı, Hayal de ona bakıyordu. Görevli kadının gelmesiyle sessizlik bozuldu. Küçük kız sesli bir şekilde "Bu kadın kim?" diye sordu dostuna. Ama Hayal de bilmiyordu, onun gibi şüpheli bakıyordu kadına. Kadın bu soruya biraz kırılmış olacak ki yüzündeki tebessüm hafiften söndü. Ama belli etmemek için gülümsemesini olabildiğince büyüttü. Kadın hüznümlü mutluluğun karıştığı sesiyle "Günaydın Güneş Çiçeği! Bugün nasılsın bakalım?" dedi. Küçük kız kadının sorusunu "Nasılsın değil, nasılsınız?" diye düzeltti, dostunu işaret ederek. Görevli, sorusunu "doğru şekilde" tekrarlayıp yine zoraki büyük gülümsemesini takındı. Ama bu sefer karşılığını aldı, küçük kız da gülümsüyordu çünkü, dostu Hayal de. "Bugün de dışarı çıkabiliriz, ister misin?" diye sordu Güneş Çiçeği'ne. Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi, soru biter bitmez yatağından zıplayarak "Hadi çıkalım!" diye bağırdı. Hayal'den de aynı cümleler ve tepki gelmişti. Görevli kadın da aynı tavırları takınmaya çalışarak "Hadi çıkalım!" dedi.

"Burası ne kadar güzel bir yermiş!" dedi dostuna ve "Neden daha önce bizi buraya getirmedin?" diye sitem etti görevli kadına. Görevli kadın ağzında bir şeyler geveledi ama küçük kız anlamadı. Hayal de anlamamıştı. Görevli kötü bir şey yaptığını sanmış olacak ki onlardan özür dileyip biraz daldığını ve ne dediklerini anlamadığını söyledi. O sırada görevli kadını değil de dolaştıkları parkı önemseyen küçük kız, ilerideki bir bankta yalnız oturan yaşlı bir kadını farkettiler. "Bak, ileride yaşlı bir teyze var. Çok yalnız görünüyor. Biz onun yanına gidiyoruz. Sen gelme ama sadece biz gidelim." diyerek uzaklaştı kadının yanından.

"Yaşlı görünüyorsunuz. Yanınıza oturabilir miyiz?" dedi neşeli ve bir o kadar kibar olan sesiyle. Yaşlı kadın biraz duraksayarak "Tabii, tabii!" diye karşılık verdi. Sorusundaki çoğul kullanımı anlayamamıştı. Küçük kız bunu fark etmemiş olacak ki neşeli sesiyle devam etti. "Seni yalnız gördük, bu yüzden geldik. Neden yalnızsın? Ailen ya da arkadaşların yok mu, neden seninle değişiler teyze?" dedi. Yaşlı kadın bir an beyninden vurulmuşa döndü. İçinden sayıklamaya başladı: "Aile?.. Arkadaşlar?.." Küçük kız için uzun bir süre sonra kendine gelebildi ve cevap verebildi. Küçük kız her ne kadar bu cevaptan pek bir şey anlamasa da konuşmayı devam ettirmek istedi, yine aynı konudan: "Yalnızlık kötü bir şey değil mi? Baksana, herkesin yanında biri var. Herkes biriyle beraber ama sen tekinsin. Yaşayan bir heykel gibisin. Sadece izliyorsun. Bu insanı sıkımsın mı, sen sıkılmıyor musun?" dedi. Yaşlı kadın hafif dolan gözleriyle küçük kıza baktı. "Peki sen, sen yalnız değil misin?" diye sordu. Küçük kız "Hayır" anlamında başını salladı. "Ben tabii ki yalnız değilim. Baksana yanımında biri daha var. Yaşlı teyzeyle dostunu göstererek, "Bak, bu benim daimi dostum. Adı Hayal. Kendimi bildim bileli tanıyorum onu, o da beni. Biz birbirimizi hiç bırakmadık, bırakmayacağız da, değil mi Hayal?" dedi. Bu tanıştırmaya kızı mutlu etmişti.

Yaşlı teyze boş ve dolu gözlerle kıza baktı. O sırada görevli kadın geldi:

- Özür dilerim, teyzeciğim. Hayal sizi rahatsız etmiş olmalı, dedi. Yaşlı kadın,

- Adı Hayal demek, dedi boğuk sesle. Ve sonra ekledi:

- N'oldu ona, neden böyle oldu?

Görevli kadın kulağına eğilerek:

- İki yıl önce bir kazada annesini ve babasını kaybetti. O günden beri böyle. Nedendir bilinmez ama her gün önceki günün unutmamış olarak uyanıyor. Klinikteki tüm tedavilere ve ilaçlara rağmen hala düzelmedi. Korkarım hep böyle kalacak, kliniğin "güzel ve kadersiz" Güneş Çiçeği olarak. Ama yine de ona iyi gelen şeyler var. Dostu sandığı kendisi gibi. Onun gözünden bakarsak gerçekten dostu ona çok iyi geliyor. Dediğim gibi, aklın iyileşmesi zor hatta imkansız belki de. Ama ruhen çoktan iyileşti, dostu onu çoktan iyileştirdi.

Yaşlı kadın duyduklarından sonra "Anladım." diye karşılık verebildi sadece. Bir Kadersiz Güneş Çiçeği'ne bir de elindeki ayıdan ona bakan Hayal'e bakıyordu. Görevli kadın izin isteyerek oradan ayrıldı. Hayal ona el sallıyordu, yaşlı kadın da ona el salladı. Başını gökyüzüne doğru çevirdi ve içindekileri döktü karamış bulutlara:

- Özür dilerim anne, özür dilerim baba. Bana hep söylemişsiniz ama dinlememişim. Ama şimdi öğrendim. Gerçekten de öyleymiş, gerçekten de insanlar için en önemli şey dostlukmuş. İnsanın yaralarını saran, ona güç ve mutluluk veren, ona dertlerini unutturmuş... Kendimi en başta sizden, sonra herkesten uzak tuttuğum için özür dilerim. O yüzden şimdi yapayalnızım. Ne arayabileceğim biri ne de konuşabileceğim biri var. Ne normal insanlar gibi başkasıyla ne de Hayal gibi kendimle dost olabildim, bunun için de kendimden özür dilerim. Affet beni anne, affet beni baba, affet beni kendim!

ARDA EFE FENERBAĞÇE

